fotbal

DRAMĂ IN TREI ACTE...

Pornind de la o discuție cu un fotbalist care promitea

Zilele trecute am avut ocazia să discut cu un tînăr fotbalist despre care am crezut — și mai cred — că are talent. ENE DANIEL. Poate că nu m-aș fi gîndit să scriu aceste rînduri dacă discuția cu Daniel n-ar fi ancorat într-o rădă delicată, profund omenească, ținînd de CONDIȚIA FOTBALISTULUI, sub aspectul realizării sau ratării lui.

Înaintea reluării dialogului pe care l-am avut cu acest jucător, aș vrea să amintesc un fapt. Era în toamna anului 1966. În orașul polonez Opole, de pe malul Odrei, echipa de tineret a României a reușit un meritoriu rezultat de egalitate (3—3). În acest meci, Daniel Ene a făcut o partidă excepțională. Seara, la banchetul dat în cinstea echipei noastre, gazdele spuneau că de multă vreme nu mai văzuseră un gol ca acela marcat de „nouarul" nostru (minge „pusă" de la 30—35 m în „păianjen") iar arbitrul internațional Banasiuk afirma că acest jucător are *„fibra fină a fotbalistului de clasă"*.

Cîteva săptămîni după această partidă. Acasă, în campionatul național, Daniel Ene ori nu joacă, ori, cînd joacă la echipa sa, Dinamo București, este, în general, de nerecunoscut. În acea perioadă mă gîndeam ce-ar zice spectatorii polonezi de la Opole, sau chiar arbitrul Banasiuk, dacă l-ar vedea pe tînărul nostru fotbalist cum evoluează în mediul FAMILIAR lui...

Recent l-am întîlnit pe Daniel la sfîrșitul unui antrenament. Roșu la față încă, din cauza efortului depus, cu părul lucind de transpirație. Și iată discuția :

— *...Greu, Daniele ? Muncă multă !*

— Multă ? Da. Nu știu însă dacă destulă. Aș vrea atît de mult să am și eu — în sfîrșit — un sezon bun, un sezon pe care să nu-l mai ratez, încît am mereu senzația că nu fac tot ce trebuie și cît trebuie. Aș spune, fără a căuta o „poză" de om complicat, că am trac chiar din timpul pregătirilor.

— *Ți-e frică de retur ?*

— O fi rușinos acest lucru dar, vă mărturisesc, DA, mi-e frică Nu pentru echipă. Pentru mine...

— *? ? !...*

— După trei jumătăți de campionat (ediția trecută întreagă și turul actualului campionat) în care „m-am văzut" destul de rar, cînd o iei a patra oară de la cap, teama te cam tălonează...

— *Dezgropînd, dacă vrei, trecutul (mai mult sau mai puțin apropiat), aș vrea să te întreb, Daniele, cum vezi tu nereușita ta, care sînt — după tine — cauzele ei ?*

— Ar fi multe de spus. În primul rînd, vreau să vă mărturisesc că promovarea mea în campionatul trecut, de la Dinamo Victoria la Dinamo București, a fost pentru mine un eveniment extraordinar. E un vis, îmi ziceam eu, să joci alături de Pîrcălab, Frățilă, Ghergheli etc... Un vis care în cîteva luni s-a transformat în... coșmar. De ce ? Pentru că din momentul în care aveam mingea toți strigau la mine : *„Pasează-mi-o mie, dă-i-o lui cutare etc."* cînd șutam la poartă mi se reproșa de ce n-am pasat, cînd pasam de ce nu am șutat... Ajunsese să-mi fie frică să mai trag la poartă deși, în urmă cu un an, îmi reușea aproape tot și marcam cîte 2-3

Nr. 9, ENE DANIEL

goluri de meci. Față de această situație, antrenorii, care în general VOR RANDAMENT IMEDIAT ȘI SIGUR, m-au scos din echipă introducîndu-mă rar, cînd se îmbolnăvea vreun coechipier, acolo unde se ivea vreo „gaură". Așa se face că în tot campionatul am jucat un singur meci în întregime, cel cu Petrolul. Din întîmplare, la lotul de tineret, alături de Dumitriu III, Oblemenco, Regep, jocul îmi mergea. Acolo ne ajutam toți. Nu striga nimeni la mine. În campionat însă, la echipa mea, eram „rezervă de drept"... Anul acesta, fericit că m-am întors la antrenorul Nicușor, care m-a înțeles întotdeauna, am vrut să „mut munții". Un accident la picior mi-a dat însă peste cap aproape tot turul campionatului. Acum, VREAU din nou. Și muncesc cum n-am muncit niciodată în viața mea.

★

Pornind de la această discuție, ne-am gîndit la o serie de tineri jucători care, deși, au avut un start impresionant, au ieșit din cursă la prima sau la a doua „turnantă", iar acum se află în umbră (mai mult sau mai puțin deasă), *Neagu* (Rapid), *Vigu* (Steaua), *Stoenescu* (Dinamo București), *Nuțu* (F. C. Argeș), *Niță* („U" Craiova), *Etem* (Farul), *Regep* (Politehnica Timișoara), *Sorin Bretan* (Siderurgistul) etc.

De ce nu s-au ADAPTAT (încă) acești jucători la clubu-rile respective, de ce nu au fost încă... ADOPTAȚI de antrenorii respectivi, și de echipe, de ce, în fine, n-au ajuns acești fotbaliști ceea ce PROMITEAU ?

Un cunoscut antrenor român ne spunea că *„față de procesul lent de degradare și pierdere a acestor valori potențiale din fotbalul nostru, ASISTĂM, cu toții, ca niște spectatori neutri care, deși impresionați (mai mult sau mai puțin), nu fac nimic. Or, spectacolul are toate atributele unei DRAME. O dramă, de obicei, în trei acte :*

Actul I : la 17 ani — mare talent !

Actul II : la 21—22 ani — „o promisiune fără acoperire care... bate pasul pe loc !" (formulări clasice).

Actul III : la 25—26 ani — „fotbalist TERMINAT !".

La aceste cuvinte, care exprimă o crudă realitate, noi nu adăugăm nimic.

Dv. ce părere aveți, tovarăși antrenori ?

Marius POPESCU

Promisiuni îmbucurătoare

Aseară, la Casa Centrală a Armatei, s-a desfășurat o ședință mai puțin obișnuită. Colectivul fotbaliștilor de la Steaua s-a reunit cu grupul de tehnicieni, care răspund de pregătirea echipei, și cu conducerea secției, fapt care nu pare să fasă din comun.

Și totuși... Ceva aparte s-a petrecut și tocmai de aceea dorim să nu scăpăm consemnarea evenimentului la care, împreună cu alți colegi de profesie, am avut ocazia să asistăm. Iată ce anume: o apreciere critică a formației în ansamblu și alta individuală făcute cu exigență și competență de antrenorul Ștefan Covaci, care și-a notat elevii (explicînd și criteriile) pentru întreaga activitate din sezonul de toamnă. Deși asistam la o analiză a formației clasată pe primul loc — și încă după o absență din această poziție de 7 ani — doar patru sportivi au primit note peste 7: Constantin, Haidu, D-tru Niculae și D-tru Popescu ! Este o atitudine lucidă a antrenorului, care a procedat astfel și una la fel de limpede a jucătorilor înșiși care și-au autoapreciat, în scris, în timpul pregătirilor de iarnă, lipsurile cele mai flagrante de care sînt conștienți.

Ne-a impresionat în mod plăcut atmosfera de seriozitate neanchilozată, care a patronat această consfătuire a fotbaliștilor de la Steaua, ne-au afectat pozitiv luările de cuvînt ale lui Constantin, Jenei, Tătaru II, D-tru Popescu, Crăiniceanu, Melenco, ca și ambiția acestor sportivi ai clubului Steaua de a contribui, cu toate posibilitățile lor, la redresarea fotbalului nostru. Tot timpul și în toate luările de cuvînt s-a împletit interesul clubului Steaua cu cel al echipei naționale de fotbal, fapt îmbucurător și oarecum în contradicție cu ceea ce se credea, la un moment dat, în legătură cu relația club-selecționata reprezentativă.

O reuniune reconfortantă sub toate aspectele și care se impune a fi consemnată.

Em. DEC.

NOUA FAȚĂ A RAPIDULUI...

Duminică dimineața, cu puțin înainte de „verificarea" cu Dunărea Giurgiu, din autobuzul care-i aducea de la Predeal pe feroviari coborau Greavu, Dumitriu, Motroc, Răducanu, Codreanu, Andrei, Jamaischi, precum și ceilalți purtători ai tricolului alb-vișiniu. În linii mari, aceiași jucători, dar — după cum aveam să constatăm foarte repede — cu totul altă... ECHIPA.

Într-adevăr, la prima acțiune ofensivă a fotbaliștilor oaspeți, cei patru înaintași giurgiuveni au fost luați în primire de patru fundași ai Rapidului, Ștefan, Motroc, Costea și Greavu. În spatele lor, gata să intervină pe față se afla fostul fundaș dreapta Lupescu, căruia acum i se încredințase rolul de „măturător".

Beton clar — după dinamica folosită în apărare (am notat imediat pe carnetul de note și, parcă, să nu ne contrazică cumva, rapidiștii au respectat cu strictețe, pînă la sfîrșitul partidei, „schema lui Inter"). Foarte repede au apărut și alte indicii ale sistemului „beton-contraatac" (dus cîndva la perfecție de Helenio Herrera) semn că cei din conducerea tehnică, **Valentin Stănescu** și **Victor Stănculescu** au gîndit bine importantul pas făcut la capitolul IDEE DE JOC.

Jucătorii de mijloc, Dumitru, un tînăr fotbalist cu mari perspective, și Pop, au utilizat des și variat pasa lungă, schimbînd derutant direcția de atac spre „vîrfurile" Dumitriu, Codreanu și Neagu, acest talentat Cappellini al Giuleștiului, căruia în noul sistem îi vor crește substanțial acțiunile.

Dar, firește, UN OM ÎN PLUS ÎN APĂRARE ÎNSEAMNĂ UNUL MAI PUȚIN ÎN ATAC. Impedimentul poate fi însă depășit în cazul în care echipa este în stare să manifeste SUPLEȚE TACTICĂ. Cum a făcut-o Rapidul în acest prim meci cu caracter experimental : rînd pe rînd, mijlocașii Dumitru, Pop, Bungău și Jamaischi (ultimii doi, folosiți în repriza a doua) au venit cu promptitudine în ajutorul atacului intercalîndu-se prin zonele libere. Ca să nu mai vorbim de desele apariții pe post de extremă ale fundașului dreapta Ștefan, unul din cei cinci tineri jucători cu care antrenorii vor să revitalizeze formația rapidistă.

Desigur, unele reușite în aplicarea noii idei tactice, chiar de la acest prim test public pot fi puse și pe seama modestei replici dată de formația Dunărea Giurgiu care activează în campionatul categoriei C. Cine poate cere însă mai mult deocamdată ? Schimbarea unui sistem — atît de structural diferit de cel precedent (cu marcaj individual în locul zonei, cu implicații în întreg ansamblul echipei prilejuite de folosirea jucătorului măturător) — necesită timp mai îndelungat pentru fundamentarea ideii. S-ar putea, este cazul s-o spunem, ca drumul Rapidului să fie, o vreme, presărat cu insuccese ; mai mari sau mai mici, dar suficiente pentru a genera pesimism, neîncredere în noua idee. Se iveste, cu alte cuvinte, terenul cel mai prielnic imixtiunii în treburile conducerii tehnice a echipei, așa cum s-a întîmplat și cu alte formații, chiar cu Internazionale Milano. S-ar putea întîmpla ca unele rezistențe să se manifeste chiar în sînul echipei (primul exemplu în această privință care ne vine în minte ni-l oferă Dinamo București) din partea unora dintre jucători mai puțin receptivi față de apariția noului sau nedispuși să depună efortul — sporit, neîndoios, cerut de sistem. Pentru noi, pentru fotbal, important este faptul că o formație fruntașă a fotbalului nostru, campioana ultimei ediții a diviziei A, s-a decis să renunțe la o idee care nu mai rodea. Făcînd acest pas Rapidul a dovedit REALISM și faptul se cere comentat ca atare.

G. NICOLAESCU

TRIBUNA CITITORILOR

„Propun ca federația de fotbal să limiteze la cinci numărul transferurilor pe care le poate efectua un jucător. De asemenea, echipele mai mici care dau jucători cluburilor și asociațiilor mai puternice să fie recompensate material... Desfășurarea campionatului de fotbal după sistemul primăvara-turul și toamna-returul ar da mai bune rezultate. În altă ordine de idei, ar fi necesară dotarea stadioanelor din marile orașe cu instalații de nocturnă, pentru ca din luna mai și pînă în septembrie să se poată juca fotbal și seara". (ȘTEFAN DOBAY, str. Bela Bartok 4, ap. 3 — Tg. Mureș).

„Ar fi bine ca după încheierea campionatului diviziei A de fotbal să aibă loc un meci între selecționata Bucureștiului și o selecționată a Provinciei. Această partidă ar putea deveni tradițională, urmînd să se dispute în fiecare an". (MARIANA BAN, str. Argeșului 16, et. 1, ap. 6 — Tg. Mureș).

„Este necesar ca fotbaliștii care sînt promovați de la o categorie inferioară la una superioară să fie supuși mai întîi unor probe practice (viteză, rezistență, detentă, precizia în șut, forța degajărilor, tehnică etc.). La asemenea probe (cu un grad mai mare de dificultate) să fie supuși și jucătorii selecționați pentru echipa națională". (IOAN LIMBĂȘAN, str. Tudor Vladimirescu 11 — Mediaș).

„Consider foarte utilă propunerea făcută la această rubrică de alt cititor ca echipele din divizia A să patroneze una sau mai multe formații din categoriile inferioare. Aceasta va duce, fără îndoială, la creșterea calității jocului practicat în diviziile B și C". (I. ARGEȘANU, str. Smîrdei 2 —Giurgiu).

„De multe ori declarațiile făcute de sportivii și antrenorii români înaintea unor confruntări internaționale conțin o notă de exagerat optimism (ultimul exemplu : cel al antrenorului echipei de polo Dinamo Buc., care dădea ca sigură disputarea unui al treilea meci cu Mladost Zagreb). Mai multă modestie în declarații n-ar strica". (GHEORGHE NISTOR, str. Bucegi 11 — Lugoj ; de aceeași părere este și tov. LIVIU MARINESCU din comuna Fierbinți, raionul Găești).

„Spun unii că jucătorii mari îi fac mari și pe antrenorii lor. Eu susțin că și antrenorii mari pot face, la rîndul lor, echipe mari". (IOAN POLVEREJAN, Comlosul Mare 622, raionul Sînicolau).

„În cadrul echipei Marina Mangalia activează doi jucători tineri cu mari perspective : fundașul Mihăilescu și mijlocașul Cojocaru. Acesta din urmă ar putea fi folosit, cu bune rezultate, în lotul de tineret". (ȘTEFAN NEGREA și NICOLAE TIȚA, muncitori la Șantierul naval din Mangalia).

„La multe echipe din țară își găsesc adăpost jucători și antrenori „terminați" prin alte locuri și care fug mereu după cîștiguri mai mari și muncă mai puțină, în loc să se pună bază pe elementele locale. Aceasta a fost ani de zile situația și la echipa din Focșani, care a retrogradat din divizia B și nu reușește să mai revină. Sperăm că cei în drept au tras învățămintele necesare". (CONSTANTIN FERARU, str. Birsei 7, blocul 2, ap. 29 — Focșani).

„Nu este prea nimerită soluția cu antrenori pe lîngă echipele divizionare care să se ocupe numai de copii. Sînt unele asociații sportive care nu pot plăti nici măcar pe antrenorul echipei de seniori. Ar fi mai bine să se creeze centre orășenești pentru copii, care să aibă baza materială asigurată și antrenori bine remunerați". (ȘTEFAN CAPEZAN, comuna Plavișevița, raionul Orșova)

„Urmărim cu mult interes cele două seriale (Lucian Popescu și Fausto Coppi) pe care ziarul le publică în prezent și îi felicităm pe autorii lor". (Ing. VIRGIL DOBCEA, str. Mircea Vodă 28 — Constanța ; ONUFRIE PETCU, bd. Republicii 104 — Constanța).

„În toamna trecută, multe meciuri din divizia A s-au aminat în mod nejustificat. Sperăm că în returul campionatului nu se va mai întîmpla la fel". (IOAN SAVIN — Arad).

„Am citit cu mult interes comentariul tovarășului Dan Deșliu: „Cînd nu ne văd ai noștri..." (publicat în „Sportul" din 18 ianuarie) și împărtășesc întru totul părerea sa ca împotriva jucătorului de rugby Nica, de la Dinamo Buc. care într-un meci disputat în Franța l-a lovit pe arbitru, să se ia aspre măsuri disciplinare. M-a surprins, însă, să aflu că federația l-a suspendat numai pe un an din activitatea internațională. Va să zică nu-l mai trimitem pe Nica timp de un an în străinătate, dar îl lăsăm să se producă totuși pe terenurile din țară, căci spectatorii noștri sînt mai puțin sensibili la brutalitățile sale. Ciudată optică !" (Ing. DAN BUTEANU, str. Lenin 13 — Lugoj).

„În legătură cu noul sistem competițional la fotbal, consider că numărul echipelor din divizia C este exagerat de mare. Ca și în cazul campionatului de rezerve-tineret, cheltuielile vor fi foarte ridicate, iar rezultatele destul de modeste". (IOAN AXINTE, str. Moldovei 28 — Iași ; aceeași opinie o împărtășește și tov. GABRIEL TOMESCU din Ploiești, str. V. I. Lenin 6, blocul B. 4, ap. 2, care, în plus, se arată nemulțumit de faptul că în comunicatul despre noul sistem competițional nu se vorbește nimic despre juniori și tineretul școlar)

„Lotul reprezentativ de fotbal, alcătuit din jucători sub 30 de ani, ar trebui să susțină în fiecare săptămînă, miercurea, cîte un meci amical... Să se înființeze, cum s-a propus de către revista „Fotbal", clubul suporterilor echipei naționale". (ION RADOI, str. Soarelui 14 — Brașov).

În aceste zile, pregătirile echipelor pentru returul campionatelor A, B și C se intensifică. În program figurează antrenamente pentru pregătirea fizică și tehnică, precum și meciuri amicale.

Printre echipele din divizia C care se pregătesc cu multă seriozitate se află și Metalul Buzău. În imagine, corespondentul nostru Ion Popescu a surprins un aspect de la un antrenament al fotbaliștilor buzoieni.

Serialul nostru

Paris, 1929... Lucian Popescu (dreapta) se antrenează cu campionul mondial Al. Brown. În centru, poate fi văzut celebrul șansonetist Maurice Chevalier...

Viața romantată a lui Lucian Popescu (V)

A FOST ODATĂ UN CAMPION

MECIUL CEL MARE...

Mica baracă de la YMCA e părăsită... Lucian își mută sediul pe strada Atelierului. Acolo, într-o sală de mese vin seara o mulțime de „tineri curajoși" să se antreneze. Profesorul lor este Umberto Lancia. „Il bello Berti" e boxer de categoria mijlocie și se răfuiește mereu cu Moți Spakov, C. Nour și D. Teică. Dimineața, Lucian face „footing" la șosea și canotaj. Apoi, la hipodrom, călărește faimosul armăsar Ben Hur al lui Tasopol. La 11 dimineața e la sală. Lucrează la aparate două ore, se odihnește

18 A FOST ODATĂ UN CAMPION

după amiaza iar pe-nserat se reîntoarce ca să se antreneze la mănuși cu Lancia. Și deodată, într-o seară cînd Lucian izbește cu înverșunare sacul de nisip, tatăl său năvălește în sală tulburat, cu părul răvășit :

— Știi ? S-a aranjat ! Kid Oliva își pune titlul în joc la București ! Înțelegi, băiete ? Te bați pentru titlul european !

Lucian se oprește pentru o clipă din lucru. Apoi surîde mulțumit, ca un copil care a primit o jucărie mult dorită, și aplică sacului de nisip o nouă lovitură, mai teribilă decît toate :

— Îi bat tată. Ai să vezi că-l bat !

Lancia, care a auzit discuția, clatină sceptic din cap și gîndește : „Mamma mia, ce naiv e piccolo bambino". Apoi, schițînd un surîs, spune cu glas tare : „Acuma, că am intrat în horă, trebuie să jucăm. Și încă bine de tot. Eu l-am văzut o dată pe Kid Oliva. Uite... în primul rînd..."

„Operațiunea Kid Oliva" a început ! Lucian ascultă pînă aproape de miezul nopții „povești" despre Oliva. Pornește apoi singur spre casă. Bucureștiul doarme vegheat de felinare. Calea Griviței e pustie. Lucian strînge în mînă o mică minge de cauciuc. A primit-o de la Dumitru Teică, împreună cu un sfat :

— Unde te duci, ia mingea asta cu tine și strînge-o mereu. Îți face mușchii de piatră !

Un tropot de copite. O trăsură stopează chiar lîngă el și o voce guturală, familiară, îl interpelează cu vioiciune :

— Unde umbli, teleleu, măi Mitică, noaptea ca huhurezii ?

E comicul Constantin Tănase. A terminat spectacolul și se duce pe Griviței, la un restaurant, ca să mănînce „ca la mama acasă". Vrea să-l invite și pe Lucian dar se răzgîndește :

— Adică, nu, Mitică. Du-te si fă nănică ! Am auzit că te bați cu Oliva sela pentru titlu. Să-l faci praf, măi Mitică, să-i arăți ce poate un românaș de-al nostru. Fără frică, măi Mitică. Adică... Fără frică, măi Lucică !

...Kid Oliva e în București. Se plimbă pe calea Victoriei, zîmbitor, lăsînd să i se vadă dinții lați și ascuțiți ca de lup. Bucureștenii se țin droaie după el, căci — deh — nu ți-e dat să vezi în fiecare zi un campion european. Unui prieten, Oliva i-a spus la Capșa : „Trois cents mille et un voyage d'agrement à Bucarest ! C'est ravissant !" *Într-adevăr, Radu Ottulescu i-a oferit o bursă de 300 000 de lei ca*

A FOST ODATĂ UN CAMPION 19

să-și apere titlul la București în fața unui „jeune inconnu". Oliva așteaptă „mica formalitate" conversînd de două ori pe zi cu logodnica sa din Marsilia. Lucian își vede liniștit de antrenamente, iar diminețile și le petrece în pădure la Băneasa despicînd lemne cu toporul sau alergînd pe potecile înfrunzite...

Și iată — în sfîrșit — seara de 7 iunie a anului 1930 ! A fost o căldură sufocantă toată ziua. Mii de bucureșteni grăbesc pașii spre Romcomit. Arena scandează un singur nume de care și-a legat toate speranțele : „Lucian" !

Fotografii au invadat ringul. Kid Oliva privește amuzat spre acest „jeune inconnu" dar întîmpină de astă dată o uitătură aspră, semeață. Parcă această privire ar vrea să-i spună : „Non monsieur, n-ai venit la București numai pentru un voiaj de plăcere ! Mai e ceva !" *Oliva are însă multă experiență. Știe că „băiatul" se va lansa în atac, de la-nceput, încurajat de ovațiile formidabile care răzbat pînă dincolo de podul Elefterie, spre Cotroceni... Lucian zvicnește într-adevăr, înainte, Oliva simulează retragerea, dar contra sa e promptă și potolește furtuna. Lucian e mai prudent, a simțit „înțepătura" și își revizuiește planurile. Oliva profită de șovăiala și-l prinde în serii dure care fac să amuțească încurajările spectatorilor. Lucian eschivează prompt și Oliva „prinde muște". Îmbărbătat de speranțe, publicul scandează iarăși :* „Lucian !... Lucian !" *Lupta e mai înverșunată ! Kid are inițiativa. În repriza a V-a, trimite o avalanșă de croșeuri și laterale, dar mai toate zboară pe lîngă urechile lui Lucian. Ochii săi țintesc neclintiți adversarul, îi spionează toate mișcările și caută, caută ceva... Au trecut șapte reprize. Arena respiră greu, ca un uriaș balaur rănit, bătăștele șterg mereu fețele îmbrobonite de zăpușeală și emoție, hainele sînt leoarcă de transpirație, glasurile au răgușit, dar deodată un strigăt uriaș explodează :*

— E jos ! A căzut !...

...Lucian experimentase îndelung la antrenament o lovitură specială, o directă care se termina cu un upercut scurt. Și acum, pîndind plin de răbdare ocazia, nu ezitase s-o pună în acțiune. Kid, scos din fire de fentele pugilistului, se năpustise furibund, neglijîndu-și garda. Și, iată, acum îi explodase în plină față „arma secretă" a bucureșteanului !

Kid stă la podea, privind stupefiat spectatorii care parcă au înnebunit ! Și-apoi săvîr-

20 A FOST ODATĂ UN CAMPION

șește marea greșeală a vieții sale. În loc să-și îngăduie un răgaz necesar, să tragă aer în piept, să „piardă vremea" pînă își va regăsi cadența și luciditatea, Kid se azvîrle orbește în atac dornic să pedepsească imediat afrontul ! Lucian îi îngăduie iarăși să se dezlănțuie, primește „lateralele" în brațe și în clipa cînd publicul a înghețat iarăși de teamă pentru soarta idolului său, o altă petardă explodează în bărbia lui Oliva, rostogolindu-l iarăși, la podea în repriza a noua ! Un alt strigăt și mai uriaș alungă păsările care se pregăteau de culcare în ramurile teilor din Cotroceni... Oliva a căzut din nou, doborît de o dreaptă teribilă ! Și acum Lucian nu mai dă înapoi ! A citit în ochii campionului că e sfîrșit ! *Oliva e bombardat din toate pozițiile. A devenit o adevărată țintă vie, care nu mai păstrează trează decît ambiția de a rezista cu orice preț, de a nu-și dezonora titlul. Dar „negriciosul" s-a pus serios pe treabă. Directa lui îl plimbă pe francez prin toate colțurile ringului și acest implacabil marș triumfal spre victorie e însoțit de aclamațiile frenetice ale publicului, delirînd. Oliva a fost de șase ori la podea, dar se tîrăște pînă în repriza a zecea. Are acum buza ruptă. E îngrozitor la vedere ! Tumefiat și singerînd din abundență, Kid nu vrea, totuși, să cedeze ! Lucian, mai palid ca oricînd, simte milă pentru omul din față, dar știe că legea ringului e aspră și nu-i îngăduie acest sentiment decît atunci cînd lupta s-a sfîrșit ! Ei bine, monsieur, să terminăm o dată. O directă ! Kid cade ! Se ridică. Mai primește o lovitură. Cade din nou. Și-apoi... sfîrșitul. Un burete zboară spre mijlocul ringului... Kid, sfîrșit de puteri, renunță la luptă, pornind încet, încet, spre colțul său. Arbitrul ridică sus un braț negricios, tremurînd de emoție :*

— Învingător prin abandon și campion european la categoria muscă Lucian Popescu, România !

...Acasă, privind stelele nopții de iunie, Lucian își mai pipăie o dată pumnul drept : „Va să zică lovitura aceea a decis meciul... ! Nu. Nu-i rea de loc !" *Își mîngîie apoi dogul, care se gudură pe lîngă el, și își bea liniștit paharul de lapte...*

George MIHALACHE

VIITORUL CAPITOL: BURETELE ȘTERGE SUDOAREA ȘI LACRIMA, UNEORI...